

PETŐCZ ANDRÁS

A visszatért lovas

*Hajdani, eltévedt lovas,
ha visszatér, majd visszatér.
Mégfagy itt a lélegzet is,
s a mozdulat: semmit nem ér.*

*Vak ügetést, ha hallani,
medvék lapulnak, ordasok.
Hiába futunk, hiába szaladunk,
ránk találnak hatalmasok.*

*Annyira más a Kikelet!
Most November, Február arat.
Elpusztul mindenik barátunk
a fogcsikorgató tél alatt.*

*Mégis! Legyen csak újra itt:
kézre kéz, és szembe szem,
hogy újra itt, és éppen ezt,
érezem, hogy feldobog szívem.*

*Mégis! Hogyha majd visszatér,
valami új, valami más,
sűrű ködben csak kevesek,
nem vízió, nem látomás.*

*Itt üget újból a fák között,
dühödt vágyakkal tévelyeg,
de célba ér, mert célba tart,
és halottnak ad lélegzetet,*

*és élőket élővé teend,
mert csak az övé a pusztulás,
mint létező lelkiismeret,
toronyból mélybe zuhanás,*

*úgy vágtat itt, a hajdani,
soha-volt eltévedt lovas,
vak ügetését hallani,
minden hideg, minden avas.*

*És mégis ő lesz a változás,
hírére elriad a köd,
múltat hoz és jövőt teremt,
ennyi volt itt az örököd,*

*és egyszerre mindenki él!,
s az alvó lélek megremeg,
a fény a köddel összeér:
az álom-valóság így kerek.*

*És utoljára felbuzog
a gyöngye forrás: Április.
Sokáig nem húzhatod,
legyél tehát e csínyre friss,*

*hajdani, eltévedt lovas,
ki a fák között tévelyegsz,
szavadra ellágyul a vas,
és halottnak adsz lélegzetet.*

*

*Soha-volt lovas, ha visszatér,
itt, a hidegben, miről mesél?
Párát lehel lélegzete:
azt kérdi tőled, érted-e?*